

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς μικροῦ καταρτύτου ἐξ ἀγρίων θάμνων λόφου, σχηματίζοντας τὴν δεξιὰν τῶ ἀνερχομένων πλευρὰν ὀρμίσκου ἀνοιγομένου μεταξὺ τῶν ἀποτόμων ἀκτῶν τῆς βραχέως βορειανατολικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σκιαθοῦ, σωρὸς λευκῶν λίθων ἐκ τῆς θαλάσσης συλλεχθέντων καὶ συσσωρευθέντων ἐκεῖ, ὑπεδείκνυνεν εἰς τοὺς περιπατητάς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἥσυχον ἐκείνην καὶ ἔρημον πλευρὰν τῆς νήσου τὴν ἀπόκρυφιν ὑπ' αὐτοὺς κειμηλίου τινός.

Οἱ γηραιότεροι κάτοικοι τῆς νήσου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῶσι τίνας ἔνεκα τὰ λευκὰ ἐκεῖνα στρογγύλα λιθάρια ἐρρίφθησαν ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον μωλωθρὸς, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης εὐρισκομένου μύλου Μπάμπα Θωμᾶς, τὸ φρόνητρον τῶν ἐκ τῶν χρυσοξάνθων πορτοκαλίων, ὑφ' ὧν ἦσαν πάντοτε κατάφορτοι αἱ περίξ τοῦ μύλου του πεφτυεμένοι πορτοκαλαί, γαργαλιζομένων παιδίων, ἐρωτώμενος περὶ τοῦτου ἠρκεῖτο ἀντ' ἄλλης ἀπαντήσεως ν' ἀνυψῆ τοὺς ὤμους. Ἐφρόντιζε περισσότερον περὶ τῶν γεροντικῶν ὡς αὐτὸς λίθων τοῦ μύλου του ἢ διὰ τὰς χροκάλας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι οὐδὲ διὰ τὸν αὐλάκα, δι' οὗ ἔρρεεν τὸ ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων βράχων κατερχόμενον καὶ κινουὸν τὸν μύλον ὕδωρ, ἐχρησίμευον.

Ἄλλὰ εἶμαι ἄλλαι ἀδέσποτοι δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ εὐκολώτερον πιστευθεῖσαι, ὅτι τάχα οἱ ἀρματωλοὶ αἰτίνας κατὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις τοῦ περιπετειώδους βίου αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ ὁ Νικοτσάρας, ὁ Σταθᾶς καὶ ὁ Βλαχάδας, τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τῶν πλουσίων βήδων ἤρπαζον, ἀπέκρυπτον ἐπὶ τῆς νήσου καταχώνοντες αὐτοὺς εἰς τὰς βάσεις τῶν βράχων, τὰς ῥίζας γηραιῶν δρυῶν καὶ τὰς κορυφὰς λόφου, παρεκίνησαν μέρους τινὰς καὶ ἄλλους ὄνειροπόλους συνεταιρισθέντας ν' ἀνασκάψωσι τὸ ἔδαφος τῆς νήσου εἰς διάφορα σημεῖα ἀναζητοῦντες κεκρυμμένους θησαυροὺς.

Τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐκίνησε καὶ ὁ σωρὸς ἐκεῖνος τῶν λίθων τῶν ἐπὶ ὧν ἡ λευκότης καθίστατο καταφανεστέρα ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ χρωματισμοῦ αὐτῶν πρὸς τὸ πράσινον χροῶμα τῆς περίξ φεομένης γλῶσς· οἱ ἐταῖροι τῆς θησαυροθηρευτικῆς ταύτης εταιρίας ταχέως συμφώνησαν περὶ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἀνευρεθησομένου πλοῦτου. Περὶ τὸ λευκαυγὲς δὲ ἀστροφειγγοῦς τινος νυκτὸς ἤρξαντο ἀνασκάπτοντες τὸ ἔδαφος κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο Ἄλλα τὰ ἀνευρεθέντα δὲν ἦσαν ἀνθρακες, ὡς πολλὰκις συνέβη εἰς αὐτοὺς. Δὲν ἀνεῦρον μὲν σωρῶν χρυσῶν πορπῶν καὶ ἄλλων κοσμημάτων, ὡς ὄνειρεῖοντο, ἀλλὰ κάτωθεν μεγάλης ὀρθογωνίου σχήμα ἐχούσης πλατῆς τὸν σκελετὸν ἀνθρώπου.

Τὸ εὐρὸ μέτωπον τοῦ κρανίου καὶ τὸ μέγεθος τῶν βραχιόνων καὶ μηρικῶν ὀστέων ἐμαρτύρουν περὶ τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἡ δὲ λευκότης αὐτῶν περὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς ψυχῆς, ὡς ὑπὸ τῶν νησιωτῶν πιστεύεται, τοῦ εἰς χοῦν μετατραπέντος ἀνθρώπου.

Οἱ θησαυροθηρῆται ὀργισθέντες ἐκ τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων των φοβούμενοι δὲ ἀφ' ἐτέρου καὶ τὴν

τιμωρίαν διὰ τὴν ἱερόσυλον αὐτῶν πράξιν ἔσπευδον νὰ καλύψωσι τὸν σκελετὸν διὰ τῆς αὐτῆς πλατῆς δι' ἧς πρὸ τούτου χρόνου ἐσκεπάζετο, ὅτε ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν ὁ γέρον μωλωθρὸς.

Ἐγλυέασεν αὐτοὺς διαπανῶντας τὰς δυνάμεις των εἰς ἀνασκαφὴν τῶν βάσεων βράχων καὶ τῶν θεμελίων ἐρειπωμένων ἐκκλησιδίων, ἀφίνοντας δὲ τοὺς ἀγρούς αὐτῶν πλήρεις ἀκανθῶν καὶ τρῶλων, ἀπεκαλύφθη, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ὡς νὰ ἀρπυνίσθη ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, αἰτίνας ἐφώτισαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν πολιὰν αὐτοῦ κεφαλήν, ἀπήγγειλε πρὸ τοῦ ἀνεωγμένου τάφου τοὺς ἐξῆς στίχους:

Ἵ τὸ Σκιαθὸ καὶ ἔστὸ Σκόπελο ποτὲ κατῆς δὲν κραίνει,
Ἰ Γικτ' εἶν' ἡμέρι τοῦ Σταθᾶ, βίγλα τοῦ Νικοτσάρα.

Ἐκεῖνον ποῦ φοβέριζε κκι ὄλοι τὸν ἐτρέμα,

Πήγανε καὶ τὸν θάφανε ἔς τοῦ Λεγωνιοῦ τὸ ρέμμα.

Οἱ ἐταῖροι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν, ὁ δὲ γέρον πρὸς τὸν μύλον του πρὸς ἀναζήτησιν λευκοῦ πανίου δι' οὗ νὰ περιτυλίξῃ τὰ ὄστα, τὰ ἑποῖα ἐσκεπθῆ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἡμίσειαν ὄραν ἀπέχουσαν ἐκεῖθεν μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ διάστημα τὸ ὁποῖον ἐδαπάνησε διὰ νὰ μεταβῆ ἀπὸ τοῦ τάφου μέχρι τοῦ μύλου του καὶ ἐπανέλθῃ, αἱ εἰς τὸ βάθος τῆς μνήμης του τεθαμμένοι ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀνέζησαν. Οἱ στίχοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους οὐδ' αὐτὸς ἐγνώριζε διατί ἀπήγγειλε πρὸ τοῦ ἀνεωγμένου τάφου καὶ παρὰ τίνας ἔμαθεν αὐτοὺς, ἐχρησίμευσαν ὡς νῆμα, δι' ὧν αἱ παλαιαὶ διηγήσεις τῶν ὑπερανθρώπων ἀγῶνων τῶν ἀρματωλῶν ἀνεσύρθησαν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς μνήμης του εἰς τὴν ἐπιφάνειαν,

Ἀνεμνήσθη δεηλαδὴ τότε ὅτι, ὡς ὁ πάππος αὐτοῦ τῷ διηγείτο, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σταθᾶ καὶ ὑπαρχηγίαν τοῦ Νικοτσάρα ἐκστρατείας, νῆα κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἔτους 1808 ἀπεφασίσθη, ἡς τὴν διεύθυνσιν διὰ κοινῆς ψήφου πάντες οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἀνέθηκαν εἰς τοὺς Νικοτσάραν καὶ Βλαχάδαν. Ἀποδεχθέντες δὲ οὗτοι τὴν διεύθυνσιν ταύτης ἀπεφάσισαν ἵνα διαιρέσαντες τὸν ἐξ ἑβδομήκοντα πλοίων καὶ γλιῶν πεντακοσίων ἀνδρῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτῶν στρατῶν εἰς δύο μοῖρας, ἀρχίσωσι τὰς ἐχθροπραξίας τὴν 29 Μαῖου τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἄλλὰ γνωσθέντος τοῦ σχεδίου τῆς ἐκστρατείας ὑπὸ τινος προδότου Δεληγιάννη εἰς τὸν σατράπην τῆς Ἡπείρου Ἀλήν, ἠναγκάσθη ἡ ὑπὸ τὸν Βλαχάδαν μοῖρα, ἡ κατὰ τὸν Ὀλυμπον μέλλουσα νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ ἀρχίσῃ τὰς ἐχθροπραξίας τὴν πέμπτην Μαῖου διαταχθέντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ Βλαχάδα νὰ καταλάβῃ διὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν ἐπὶ καιρὸν τινα θέσιν κατὰ τὸν Ὀλυμπον. Τὴν θέσιν ἐκείνην κατέλαβεν οὗτος ἐκτοπίσας τοὺς φυλάσσοντας αὐτήν, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην προσβλήθη εἰς ὑπὸ μεγάλων ἐχθρικῶν δυνάμεων ἔπεσεν ἐκεῖ γενναίως πολεμήσας μεθ' ὄλων τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν· οὐδὲ ἐπρόφρασεν νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν ὁ σπεύσας ἐκεῖ μετὰ πεντακοσίων ἀνδρῶν ἀδελφὸς αὐτοῦ. Εὗρε τὰς θέσεις κατεχομένας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, τὰ δὲ πτώματα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων μπουλουκτσίδων ἀνεστηλωμένα διὰ πασσάλων ἐπὶ τῶν προχωμάτων.

Αἱ πρόωως ἀρξάμεναι ἐχθροπραξίαι παρεκώλυσαν καὶ τὰς πρὸς ἐξέγερσιν τῆς Χαλκιδικῆς ἐργασίας τοῦ

Νικοσάρα, ὅστις μάλιστα ἐξ ἐνέδρας πληγωθεὶς και-
ρίως ἐκεῖ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Σκιάθον.

Καὶ ὁ μὲν Νικοσάρας, εὐτυχέστερος τοῦ Βλα-
γάθα, ἀπέθανεν ἐν Σκιάθῳ καὶ ἐτάφη ὑπὸ τῶν συνα-
γωνιστῶν του ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ συνεσωρεύθησαν καὶ
τὰ λευκὰ λιθάρια, ἥτις καὶ τότε καὶ νῦν ὀνομάζεται
«Ρεῦμα τοῦ Λεγωνιστοῦ»· ὁ δὲ Βλαγάθας πιστεύσας
εἰς τὴν ἀμνηστίαν ἦν ὁ βεζύρης Ἄλλης ἔδωκεν εἰς
αὐτὸν καὶ τοὺς συναγωνιστάς του, ἀνεχώρησεν ἐκ
τοῦ καταφυγίου αὐτοῦ τῆς Σκύρου διὰ τὴν πατρίδα
τοῦ Κρανιᾶν κομῆπολιν τοῦ κάτω Ὀλύμπου. Καθ'
ὁδὸν ὁμῶς συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν τουρκαλθδανῶν στρα-
τιωτῶν τοῦ Ἀλῆ ἤχθη εἰς Ἰωάννινα, ἐνθα καὶ ὑπέ-
στη μαρτυρικὸν θάνατον.

Τοιαῦται αἱ ἀναμνήσεις τοῦ γέροντος. Ταύτας, ὡς
ἐγὼ ἤκουσα αὐτοῦ διηγουμένου, γνωρίζω τοῖς ἀνα-
γνώσταις τῆς Ἑστίης παρακαλῶν τοὺς γνωρίζοντάς
τι σχετικῶν εἰς διόρθωσιν ἀνακριθείας καὶ, ἐὰν ὑπάρ-
χῃ ἐν αὐταῖς, νὰ μὴ ὀκνήσωσι νὰ εἴπωσι τὸ ἀληθές.

Τὰ ὀνόματα τῶν πρωταθλητῶν τοῦ ἀγῶνος, τῶν
μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας λησμονοῦνται ἡμέρα τῆ ἡ-
μέρα, αἱ ὑποχρεώσεις ὁμῶς τὰς ὁποίας ἡμεῖς πρὸς
τὴν μνήμην αὐτῶν ἔχομεν παραμένουσιν ἀκέραιαι.
Μικρὸς μαρμάρινος σταυρὸς ἀνυψούμενος ἐν τῇ θέσει
ἐν ἣ ἐτάφη ὁ ἥρωϊς Νικοσάρας ἔσται μικρὸν τε-
κμήριον τῆς μεγάλης εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ὀφειλο-
μένης τιμῆς.

Ἐν Σκιάθῳ

Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Ὁ ἐν Κερκύρᾳ λόγιος κ Γ. Καλοσγοῦρος ὡς ἀπαρχὴν
πλήρους μεταφράσεως τῶν Εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου,
ἦν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐξεπόνθησε καὶ προσεχώρως
ἐκδίδει εὐηρεσθήθη ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν πρὸς δημοσιεύ-
σιν τὸ σ' Εἰδυλλίον, ὅπερ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν
ἐπιφυλάσσοντες πᾶσαν κρίσιν ἡμῶν μετὰ τὴν ἐκδόσιν
πλήρους τοῦ ἔργου. Δ. τ. Ε.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

Ἰγυόσεις ἀρχαία.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδυλλίον Βουκολιασταί,
Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος θέρουε ὄν-
τος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θερέματα συνελάνουσι
καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφῆμου τοῦ Κύκλωπος
πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμψότερο ἄδουσιν.
Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαιλεῖται τῷ Κύκλωπι
περὶ τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκρίνεται
τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προ-
σώπου τοῦ Πολυφῆμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰδὼν
ἐν Σικελίᾳ, ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προ-
σώπου πρὸς τὸν Ἄρατον· δύναται δὲ οὗτος εἶναι
ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

Δαμοίτας, Ἄρατε, ὁ βοσκός, καὶ Δάφνης ὁ βουκόλος
εἰς ἕναν τόπον ἔσμιξαν μὴ μέρη τὰ κοπάδια·
γένεια πικρὰ ἔχει δὲ δεύτερος, μόλις τοῦ πρώτου ἀνθίζαν.
Σιμὰ ἔς τὸ ρεῦμα μίαν πηγῆς καθίσαν καλοκαίρι·
μεσουρανοῦσ' ὁ ἥλιος καὶ τούτα ἐτραγουδοῦσαν.
Πρῶτος ὁ Δάφνης ἄρχισε ποῦ πρῶτος προκαλοῦσε·

Δάφνης.

«Πολύφημε, ἡ Γαλάτεια βαρεῖ σου τὸ κοπάδι
μὲ μῆλα, καὶ γιδοβοσκὸν καὶ ἀχόρταγον σὲ κράζει·
καὶ σύ, δύστυχε, δύστυχε, ποσῶς δὲν τὴν κυττάξεις,
ἀλλὰ γλυκὰ καὶ ἀμέριμα τὴν σύριγγα σημαίνει.
Κύτα, καὶ πάλι σου βαρεῖ τὸν σκύλο ποῦ φυλάγει,
καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ πέλαγο κυτάζοντας γαυγίζει

καὶ τὴν θωρίαν τοῦ ξάστερα τὰ κύματ' ἀναδίνουν,
ὡς τρέχει ἔς τὴν ἀκρογιαλιὰ ποῦ σιγανὰ φλοισβίζει.
Πρόσεξε μὴ τῆς κορασιᾶς χρομήσῃ μέσ' ἔς τὰ πόδια,
ὡς ἔργεται, καὶ τ' ὠμορρο κομῖ τῆς αιματώσῃ.
Αὐτὴ κ' ἐκεῖθ' ἐρωτικά σὲ παίζει, ὡσάν τοῦ ἀκάνθου
τὰ ξερὰ γυνῶδια ἔς τοῦ θερμοῦ καλοκαιριοῦ τὴν λαῦρα·
ζητᾷ σε, ἂν σὺ δὲν τὴν ζητᾷς, κ' ἂν τὴν ζητᾷς σὲ
φεύγει·

καὶ κάθε τι τεχνεῦται· συχνὰ τοῦ ἐρωτευμένου
καλὰ δείχνουν. Πολύφημε, κ' ὅσα καλὰ δὲν εἶνε. »
Τότε ὁ Δαμοίτας ἄρχισε καὶ τούτα ἐτραγουδοῦσε·

Δαμοίτας

«Τὴν εἶδα ποῦ τὰ πρόβατα βροῦτε μὰ τὸν Πᾶνα·
καθόλου δὲν μοῦ ξέφυγε, δὲν ξέφυγε τὸ ἕνα
γλυκὸ μου τοῦτο (!), ποῦ ποτὲ τὸ φῶς του δὲν θὰ θά χάσῃ.
καὶ αὐτὸς ὁ μάντις Τήλεμος, ποῦ τὰ κακὰ προλέγει,
κακὰ νὰ φέρῃ σπῆτι του, νὰ τάχουν τὰ παιδιὰ του
Ὅμως ἐγὼ δὲν τὴν κυτῶ, γὰ νὰ τὴν ἐρεθίσω,
καὶ λέγω τῆς μὲ καύχημα π' ἄλλην γυναῖκα εὐρήξῃ.
Καὶ αὐτὴ ζηλεύει ἀκούοντας καὶ λυώνει καὶ μανίζει
κυτῶντας ἀπ' τὸ πέλαγο ἔς τὰ σπήλαια καὶ ἔς τὰς
μάνδρας·

Τοῦ σκύλου ἐγὼ τοῦ σφύριξα γὰ νὰ τὴν ἀλυκτῆσῃ,
ὅπου καὶ αὐτός, ὅταν ἐγὼ τὴν κόρη ἐρωτευόμουν,
μὲ τραφερὰ μουμουρητὰ τὰ πόδια τῆς φιλοῦσε.
Τοῦτ' αὐτὴ βλέποντας, συχνὰ μηνύματα θὰ στέλνῃ,
κ' ἐγὼ κλεισμέναις θὰ κρατῶ τὰς θύρας, ὡς ποῦ μ'
ὄρων

νὰ τάξῃ, εἰς τοῦτο τὸ νησί τὴν κλίνη νὰ μοῦ στρώσῃ.
Ἄσχημος ὅσο δά, θαρρῶ, δὲν εἶμαι, ὅπως μὲ λέγουν·
ἔς τὰ γαληνὰ νερὰ προχθὲς κυτοῦσα τοῦ πέλαγου,
καὶ ὠμορρα τὰ γένεια μου, κ' ὠμορρ' ἢ μιά μου κόρη,
ἔς τὴν γνώμη μου, μοῦ φαίνονταν, καὶ τὰ λαμπρὰ μου
δόντια

λευκότερ' ἀπὸ μάρμαρο τῆς Πάρου μοῦ ξαστράφταν,
καὶ τρεῖς φορὰς, μὴ βρασκῶθ' ἔφτυσα μέσ' ἔς τὸν κόρφο,
κατὰ ποῦ ἡ γραῖα μάγισσα μοῦπε ἡ Κοτυταρίδα,
αὐτὴ ποῦ ἔς τοῦ Ἰπποτιῶνα τῶν θεριστῶν λαλοῦσε.»

Ὡς εἶπε τούτα, ἐφίλησε τὸν Δάφνην ὁ Δαμοίτας·
σύριγγα τοῦτος ἔδωκε, καλὸν αὐλὸν ὁ Δάφνης.
ΠΑΪΖΕΙ ὁ Δαμοίτας τὸν αὐλὸν, τὴν σύριγγα ὁ βουκόλος
καὶ τὰ μοσχάρια ἐχόρευαν ἔς τὸ μαλακὸ χορτάρι·
κάνενας δὲν ἐνίκησεν, ἀνίκητοι ἀπομείναν.

Ἐν Κερκύρᾳ

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ἄλφριδῶ Στιβέν;

Ἐ τὴν ἀγκαλιά μου γέροντας

Τ' ὀλόχρυσό κεφάλι,

Τὰ γαλανά τὰ μάτια τῆς

Χαμύλωσε μὲ μιά.

«— Ἄφου τὸν κόσμον ἐμίσηδες,»

Μῶλεγε ἀγάλι γάλι,

«Πῶς θὰ πιστεῦθ ἢ δύστυχη

Πῶς μ' ἀγαπᾷς πιστά;»

— Ὅταν σὲ κλειῶ, τῆς ἔλεγα,

Ἐ τὴ φλογερὴ ἀγκαλιά μου,

Τὰ βράδινα μου, κόρη μου,

Γιὰ λίγο ἀλψμονῶ.

Φλόγα, μαυρίλα κρύφτουνε

Τὰ μαῦρα σωθικά μου,

Ἐμίσησα κ' ἐμίσησα

Γιατὶ πολὺ ἀγαπῶ!

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΩΚΗΣ

1) Τὸ μάτι του.